

බුද්ධයකුගේ එකම පාර්ශ්වනාව නිවන් මග අවබෝධ කරගැනීමයි. ඊට ඉස්සලේලා දැනගන්න අවශ්‍ය විය අපි නිවන් දකින්නට කියන එක. අද කට ලක සම්මතය ඉන්න බුද්ධයා දනේ උත්තරය තමයි "මා ලක සියලු දේ දුකයි, මා සියලු දේ අනභරීමනේ නිවන් දකින්නට" කියන එක. හිමිම, එතකට අහන කතොට හිතනවො මුට පිසසුද මා පනේ පනේ නියතෙ සැප නැහැ කියන්නෙ කියලා.

එතකට මා බුද්ධයාණන්වහන්සා දැක්ක දුක මා කදද? මා "මහලු වීම", "මරණයට පත්වීම", "අකැමති අය සමග එක් වීම", "ලබවීම" ඊදි අපි ඵදිනදො විදින, ඵනම කනෙකුට තා ධුම් යන දුක ගැන කියන්නද උත්වහන්සා අපි රමාණ කාලයකි පරුම පුරාගනෙ ඵිති මා ලකටෙ දි ගණා කල.

ඵ උනුම වූ සර්වඥ කදාණයට පමණකි ගවර (පසුව ශාරාවක ගවර) වූ, කිසිම අන්ය සාසනාත්වහන්සා ලාගනේ දැනගන තා හැකි මා ලක අසාර බව, අනාඵ බව අවබෝධ කල හැකි මුලු අසුභාරදාහකි ධර්මසකන්ධයම කැටිවූ වූ තිලිකි පණය හඳුනාගමු.

{audio}media/mp3/saddharmaya/S_Anichcha_Dukkha_Anaththa_11042010.mp3{/audio}

